

fejte-
izga-
hogy
gára
idol-
»is»,
zive-
goza-
már
Sdés-
épek
inek
a na-
köz-
inak.
atjuk
el tá-
zzám
gény
rából
ruha-
Os-
oha-
lesz.
Ung-
b le-

k be-
edel-
: az
nem
mmal
tukra
mmél-
kból
ertes
aban
i.

de-
rida

da-
i.

pület.

KIS HAVI

KARCSI FUJTA. (Lásd a 270. lapon.)

XXXVIII. kötet, 17. szám. Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkiint egyszer, 16 oldalon.

1890. április 27-én.

LŐRINCZ BÁCSI VENDÉGEI.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

IVEL pálczá volt a haragos ur kezében, hát Rudi könnyen kitálta, mivel biztatja. De szerencséjére a haragos ur rögtön mást gondolt, mert az jutott eszébe, hogy most először is a megszköött macskát kell elfogni. Megfordult tehát és sietett oda, ahol a sok ember nagy nevetéssel, kergetőzéssel hajszolta a megriadt állatot. Gyula és Rudi is oda futottak, hogy ha már megtörtént a baj, legalább segítsenek a jóvátételében. De erre nem volt szükség, mert egy ügyes fiatal ember mihamar megfogta a szökevény cziczát. S éppen ebben a pillanatban ismerős hang szólalt meg a fiuk mellett:

— Mit szaladtok ti is az után a macska után, Gyula? Jó, hogy véletlenül megláttalak a sok ember közt; már azt hittem, nem érkeztetek meg.

A két fiu most volt még csak igazán nagy zavarban, mert a ki hozzájuk szólt, az Dorina volt. Azt sem tudták, mit mondjanak, s Rudi éppen azt akarta oda sügni Gyulának, ne árulja el, mi dolguk volt a macskával — mikor nagy ijedelmére oda lépett hozzájuk az a haragos ur, kezében a vissza hódított macskával s mint jó ismerős köszönt Dorinának.

— Ah, kedves Dorina, hát ismeri ezeket a vásott kis legényeket? Ugyan szép mulatságot szereztek nekem! Oda jártam a sógoromnál s ezt a gyönyörű macskát hoztam a bohó kis Lenkének, aki nagyon megszerette a minap, mikor

ott járt. Nagy gonddal-bajjal elhoztam idáig, és itt majdhogy el nem veszett.

Gyula őszinte nyíltsággal szólt a panaszkodó urhoz:

— Nagyon sajuáljuk... bocsánatot kérünk.

Rudi nem szólt semmit, inkább elfordult, s a cziczás ur szentül azt hitte, Gyula volt a garabonczás kis diák. De az őszinte bocsánatkérés mindjárt meg is engesztelte s nevetve veregeté meg a vállát:

— Jól van no, hiszen már nincs baj. Szeleburdi kis vitézek vagytok, de máskor ne kutatgassatok idegen kosárban.

A fiuk ugyancsak örültek, mikor a cziczás ur odább ment, Dorina pedig utána látott, hogy a fiuk ládája a kapu előtt várakozó kocsira kerüljön. Aztán beszálltak a kocsiba mind a hárman s megindultak. Csak ekkor jutott eszébe Dorinának, hogy voltaképp még nem is tudja, mi történt hát azzal a cziczával, mi dolguk volt vele?

— Oh semmi, véletlen volt az egész, szólt Rudi. Tehetek én róla, hogy az az ostoba macska oly hirtelen kiugrott, mikor bele néztem a kosárba?

— Hát te tetted? Azt hittem, Gyula volt olyan nagyon kíváncsi... mert ő kért bocsánatot Vödrös urtól.

— Oh, hisz az mindegy.

— Persze, testvériesen osztózni kell: egyik kezdi, másik végzi, szólt Dorina vidáman nevetve.

Rudinak nem tetszett ez a nevetés. Ugy látta, csakugyan igaza volt, hogy soha sem szerette az ilyen nagy kisasszonyokat. Ezek mindjárt kifognak az emberen. De a jó Dorina is észre vette, hogy Rudinak

nincs kedvére ez a beszéd, nem akarta tehát boszantani s jó kedvűen megcsipte az arcját.

— Se baj no, kicsikém, nem történt semmi szerencsétlenség.

Ez már megint nem tetszett Rudinak.

— Nem vagyok én már olyan kicsike ... otthon a kis Örzsikénk, az a kicsike.

— De Rudi! sugta Gyula. Csak nem akarsz mindjárt pörölni?

Dorina azonban csöppet sem vette ezt komolyan, sőt még vigabban nevetve mondá:

— Rudinak igaza van, ő már ma holnap legény-ember lesz; illik, hogy büszke legyen. Azt én nagyon szeretem és a bácsitok is szereti, mert azt mondja, hogy a ki magát megbecsüli, az nem követ el egykönnyen olyan hibát, amellyel a mások becsülését elvesztené. Mert a becsületet nem olyan könnyű vissza kaparítani, mint a megszökött cziczát.

Rudi oda kívánta azt a mihaszna cziczát, ahová a tavalyi hót, mert akár hogy igyekezett is nevetni, mégis csak úgy volt az, hogy első belépése a fővárosba bolondos csinnyel járt. Szinte duzzogva ült ott a kocsiban s alig hallgatta, mikor Dorina, hogy az utczákon végig kocsiztak, egyet-mást mutatott, magyarázott. De Gyula annál inkább figyelt és nagy gyönyörűséggel nézte a szép palotákat s minden egyebet, amire Dorina figyelmeztette.

Jó ideig tartott a kocsikázás, mig nem végre szép lombos fasorba értek s rácsos kerítés előtt álltak meg. A kapu nyitva volt s szép kertbe nyílt, a kert közepén csinos uri ház állt. Éppen amint

kiszálltak a kocsiból, a szomszéd ház előtti kerítés kapuját nyitotta valaki. Dorina kissé meglepetve nézett oda.

— Ah, a szomszédban is mozog valaki. Eddig a szomszéd házban senki sem lakott, csukva tartották. Szeretem, hogy szomszédokat kapunk.

Ezzel megindult a fiukkal be a maguk háza felé.

A kaputól igen szép rendben tartott kerten vezetett az ut a házhoz. Még alig hogy beléptek a kapun, már egy komoly képű öreg szolga sietett eléjük s Dorina nyájasan szólott hozzá:

— Ambrus, hozza el a kocsiról az öcsém podgyászát és vigye a szobájokba. Aztán majd mutassa meg nekik, hol fognak lakni.

— Igen is, kisasszonykám.

A ház, melyhez közeledtek, igen csinos, bár kissé furcsa volt. Egyik oldalán egészen lapos volt a teteje, mintha leégett volna a födele. De hát különben olyan csinos és rendes volt, hogy azt mégsem lehetett gondolni. A ház elejét széles, tágas tornác diszíté, melynek oszlopait folyondárok futották be. Két-három lépcső vezetett a tornácra s innen nyílt az ajtó a házba. Mire itt a kényelmes lépcsőhöz értek, az öreg Ambrus már utól érte őket a lábával. Dorina nem ment föl, hanem egy földszinti szoba ajtajánál állt meg.

— Vezesse fel őket, Ambrus, mondá. És amiben szükségük van, legyen segítségükre.

Gyula és Rudi tehát megindultak az öreg szolgálával föl a lépcsőn. Még éppen csak megindultak, mikor fölülről egy iz-

mos termetű, szigorú képű, túske haju uri ember jött lefelé, rövid bársony zekében. Hogy a fiukat megpillantotta, szinte ijedten nézett rájuk és egy pillanatra, de éppen csak egy pillanatra és hirtelenében mondá:

— Na, megjöttek, kis fiuk? Nem történt semmi bajotok? Nem? No jó. Legyen gondod rájuk, Ambrus, aztán ne feledd, amit parancsoltam.

Ebből Gyula és Rudi könnyen kitálhatták, hogy ez senki se más, mint Lő-

HINTÁN. (Lásd a 267. lapon.)

rinéz bácsi. Ugyancsak nagyot bámultak, mert ők éppenséggel nem ilyenek képzeltek. Azt hitték, afféle hosszú ősz szakálu, méltóságos, de barátságos öreg urat fognak látni, aki majd karos székben ülve, maga

elé hívja őket és nagy komolyan kikérdezi erről is, arról is. Láttak pedig egy egészen másféle furesa embert, azaz hogy alig is látták, mert amint azt a pár szót mondta, már odább is ment. Még Gyula

is szere
fejét, h
volt; I
Lőrincz
nem ha
kodásba

föl kell

Fá
vezettel
őket fe
hosszu
szólt:

mindjáb
nem s
kapasz
de ha m
hát a m
innen f

A
Gyula
bácsi o
mit ne
esi let
miért
van ot

E
az öre
tágas,

Egyik
gyobb
bája le
hogy e
mázza
nek, e

nevet

is szeretete volna egy kicsit megcsóválni a fejét, hogy ez már mégis különös fogadás volt; Rudi pedig egészen elámulva nézett Lőrincz bácsi után. De a vén Ambrus nem hagyta őket sokáig ebben az álmélkodásban.

— Tessék csak utánam jönni, urfiak, föl kell mennünk az emeletre.

Fölmentek s a lépcsők még följebb is vezettek. De az öreg Ambrus nem vezette őket feljebb, hanem oldalt fordult egy hosszú folyosóra. Előbb azonban még így szólt:

— Igaz a! Hogy el ne felejtsem, most mindjárt megmondom, hogy az urfiaknak nem szabad a lépcsőn innen följebb kapaszkodni. Nincs is ott semmi keresetők, de ha netalán kíváncsiak akarnának lenni, hát a nagyságos ur megparancsolta, hogy innen följebb egy lépést sem szabad menni.

A fiúk meglepetve néztek össze. Gyula rögtön bele nyugodott, mert hát a bácsi dolga, mit enged a maga házában, mit nem. De Rudi rögtön nagyon kíváncsi lett és szeretete volna tudni, ugyan miért nem szabad följebb menniök? Mi van ott fent?

Hiába volt azonban kíváncsi, mert az öreg már előre ment és benyitott egy tágas, szép szobába.

— Ez lesz a közös szobájok, mondá. Egyikök itt is fog hálni, még pedig a nagyobbik. A kisebbik urfiának külön háló szobája lesz, mert a nagyságos ur nem akarja, hogy este és éjjel együtt legyenek és lár-mázzanak. Ha külön-külön szobában lesznek, csöndesen fognak maradni.

— No, már ez bizonyos, szólt Gyula nevetve.

Rudi nem nevetett, hanem inkább boszankodott.

— Hm! A bácsinak, ugy látszik, nem valami nagyon jó véleménye van rólunk.

— Tökéletesen ugy van, bizonyítá az öreg. Nagyon nem szereti a pajkos fiukat. Nem is tette be még ilyen vendég a lábát, mert nálunk csöndnek kell lenni és mindennek pontosan ugy történni, amint a nagyságos ur kívánja. No de hiszen az urfiak tudják ezt. Most hát csak mosakodjanak meg az uti portól és szedelőzködjenek rendbe. Mert a nagyságos ur azt sem szereti, ha valaki piszkos és rendetlen.

Mialatt a hűséges öreg szolga ekkép beoktatta a fiukat a házi szokásokba, Lőrincz bácsi lent a földszinten benyitott az ebédlőbe, hol Dorina éppen azzal foglalkozott, hogy a terített asztalra többféle jó ételt rakott.

— Hát ez már meg micsoda? kérdé zsörtölődve. Nincs most ebéd ideje, a vacsora is messze van még.

— Igen ám, apuska, de azok a fiuk nem ebédeltek ma rendes módon, hát bizonyosan nagyon éhesek.

— Ha éhesek, adj nekik egy-egy darab vajjas kenyeret.

— De apuska! Képzeld csak, beérnéd-e vele, ha egy darab kenyered volna ebédre?

— Az más! Mikor én még olyan siheder fiu voltam...

— Akkor bizonyosan még jobb étvágyad volt, mint most.

Erre aztán Lőrincz bácsi nagyot nevetett.

— Persze hogy ugy van. Hiszen éppen azért félek, mert eszembe jut, milyen

voltam magam is. Jaj, az ilyen lánchordta fiukkal menni a baj! És most még kettő is van a házamban!

— Nem lesz olyan nagyon borzasztó, kedves apuska. Meglásd, milyen derék fiuk! Kivált Gyula, a nagyobbik.

— Az sem különb a többinél. Mennyi láрма lesz itt! És hogy fognak törni-zuzni mindent... az én drága ritka portékáimat. Legjobb volna, ha czin tányérokat és bádog poharakat vennék a számukra. Mert az ilyen falusi gyerkőczök igazi vad csikók ám. Nagyon félek, hogy bajt szereznek.

— Oh, én nem félek egy csöppet sem.

De ha Dorina nem is, Lőrincz bácsi annál inkább félt. Mióta ő maga nem volt kis legény, nem szenvedhette a lármás, eleven fiukat, akik csak zenebonát csinálnak, ez pedig semmikép sem illett az ő szokásaihoz és kedvencz foglalkozásához. Hogy még is beleegyezett a fiuk jövetelébe, az onnan volt, hogy a leányát meg nagyon szerette. Dorina pedig azt akarta, hogy a rokonokkal szives atyafiságos viszonyban legyenek, mint ahogy ez jó emberek közt mindenütt szokás; addig hizelkedett tehát, míg Lőrincz bácsi rá nem mondta:

— Jól van no, hát jöjjenek, nem bánom.

(Folytása következik.)

VAD LACZI UJABB CSINYEI.

(Képpel a 264. lapon.)

HÉJ Vad Laczi, Vad Laczika —
Csak nem akar javulni a!
Édes anyja inti, feddi:
»Magadat bajnak ne tedd ki!
Ne légy olyan szilaj, vásott,
Én sinlem meg, majd meglátod!

Annyi keservet okoztál,
Bánatot rám annyit hoztál,
Hogy nehéz már elviselnem —
Gondolj reám, Laczim, lelkem!
S éppen oly melegen mint én,
Hugocskáid kérnek szintén:
Vadságodnak vess már véget!
Ugy-e fiam, megigéred?»

S tévén kezét a szívére
Vad Laczika megigéerte,
Több okot nem ad panaszra,
Élő tyúkot nem kopasztja,
Szárak-malom bálványára,
Sem szil-, sem akáczaforára
Fészek-szedni nem mászik fel.
»Hidd el, édes mamám, hidd el!
Olvasgatok, jegyezgetek,
Iskolában figyelmezek,
Nem viszek vadászni puskát,
Vízbe nem ölök cziczuskát,
Nem sütök már békát, gyíkot,
Nem oldom el a ladikot,
Nem ordítok, nem verekszem —
Hibáimat jóvá tenni,
Kedvetekre cselekedni,
Teljes szívemből igyekszem!
Ugy-e, ugy-e megbocsáttok?
O, hadd borulok reátok!»

*

Édes mama s a hugocskák
Vad Laczikát megcsókolták.
Ment is szépen iskolába —
S várták haza — de hiába!
Míg a többi olvasgatott,
Ő csak legyet fogdosgatott;
Vagy krétával a kezében
Alkalmát kilesve szépen:
Az előtte lévő padnak
Során ülő pajtásoknak
— Míg ott hallgattak figyelve —
Kabátját rajzolta tele
Ákom-bákom figurákkal,
Szamárfejjel, kis kuttyákkal.
S tiszta fehér gallérjokra
(Oly simán volt mind kihajtra!)
A tentás tollal fröccsentett
Mindenféle apró szentet.

S ennek mi lett eredménye?
 Ott marasztották ebédre.
 Mondá neki a tanító:
 »Laczi, te rendháborító!
 Délre már most itten maradsz,
 Levegőt bőven haraphatsz.
 Vagy, ha levekre van kedved,
 Ott a tinta, bőven nyelhedd;
 És hegyébe a pecsenye —
 Amit fogtál, a legyecské;
 És ha szereted a tésztát,
 Megeheted mind a krétát!«

S ezzel ott hagyták magára —
 Biz' ő kelme be volt zárva.
 Búsult talán, azt hiszitek?
 Akkor nem jól ismeritek.
 A nagy házban nagy lett a csend,
 Egyszerre csak... ni, ki füttyent?
 A jelt Rontó Pali adja,
 Az ördögök kis hadnagyja.
 Föl is pattan Laczi s figyel:
 Tisztában van ő e füttyel.
 Azt jelenti: »Laczi jöszte!
 Itt a kötél meggöbözve;
 Fogd a kampós végét gyorsan,
 Szorítsd meg az ablakvasban;
 Ne félj, nem jütsz vele bajba,
 Csásssál vigyázva le rajta!«

Az ajtó hiába zárult,
 Mert a nagy ablak kitárult.
 Palkó fogja a kötelet,
 És Vad Laczi mint az evet
 Szaporán ereszkedik le
 Emeletről a földszintre.

*

És megered a mulatság —
 Elesíttek egy kis kutyácskát
 S farkára — mi célja ennek? —
 Egy serpenyőt kötöztenek.
 Kutya száguld, serpenyő zörg —
 Mintha kilenczezer ördög
 Szabadult ki vón' egyszerre,
 Oly pokoli zaj lett erre.
 Bim-bum, kip-kop! — pif-paf,
 csit-csat! —
 Döng a serpenyő ugyancsak!

Kutya vágat, s kiabálva
 A két czimbora nyomába.
 Elöl Palkó, Laczkó hátul —
 (Nem lászik az ut porátul)
 Mig végtére szegény kutyát
 Népek, rendörök elfogták,
 A terhétől megmentették,
 Gazdájához elvezették.

Am ezalatt Laczi, Pali,
 Jónak látták elillanni.
 Paliék házához értek,
 Ott újabb ruhát cseréltek.
 Hogy ne ismerjenek rájuk —
 Egész más volt a ruhájok.

»Neki most a nagy határnak!
 Ha kutya nincs, hát madárnak!
 Csitt!... a bokorban amottan
 Kis madárka dala csattan....
 Ejtsük törbe... itt van már, itt...
 Szedjük ki a tojáskáit...
 Így... most szépen megfoghatjuk...
 ...Mi ez?... Hirtelen alattuk
 Mintha a föld megnyílt volna
 És halommal rá omolna,
 Ág közé akadt fejükre
 Türemlék, galy, száraz túske....
 Ordítanak és vergődnek,
 De ki hallja őket itt meg?
 Bokor alatt régi verem...
 Jaj, ott vesznek! En Istenem!
 Laczi, Laczi, szegény anyád,
 Szerető két kis hugocskád,
 Várnak búsán, szív-esengve!
 S te a Palkó pajtásoddal,
 A nálad is vásottabbal,
 Ott kinlódol a verembe!
 Hogy szabadulsz ki a veremből?
 Valj, ki a megmondhatója!
 Engedetlen rosz gyermektől
 Az anyát az Isten ójja!

TALÁLÓS MESÉK.

Indul a kutya, a tyuk aludni.
 A sári pap írása.

(E két mondatban mi a nevezetes?)

VAD LACZI ÚJABB CSINYEI. (Lásd a 262. lapon.)

KÁ

tudta g
egy es
pedig
viask
még pe
man eg

De e

minda

nevette

a viask

csakép

közt az

ki háro

küzdöt

Ugy

hempe

a vias

földre.

szövets

gyürve

szál e

Hama

ugrott

is es

mint

pajtás

megza

felelni

-

Igy ö

-

ur, fe

tunk

KÁLMÁN GYŐZEDELME.

— Beszélyke. —

KKORA lárma volt ott a kertek alatt, hogy a tanár, aki éppen arra sétált, hamarjában el sem tudta gondolni, mi történik. Látta, hogy egy csapat fiu hadonáz, ugrál, közepén pedig négyen viaskodnak, még pedig hárman egy ellen. De e mellett mindannyian nevettek, még a viaskodók is; csak éppen ezek közt az nem, a ki három ellen küzdött.

Ugyan ekkor hemperegtek le a viaskodók a földre, a három szövetséges legyűrve az egy szál ellenfelet. Hamar talpra ugrottak, de ők is csak úgy, mint a néző pajtások, kissé megzavarodtak és nem tudtak rögtön felelni.

— Hát illik ez, fiuk? szólt a tanár. Igy össze verekedni!

— Nem verekedtünk igazán, tanár ur, felelt az egyik viaskodó. Csak birkóztunk Kálmánnal.

— Ugyan miféle birkózás az? Hárman egy ellen!

— Ő maga akarta. Mindig azt hajtogatta, hogy egyszerre hármunkat is a földhöz ver, hát most megpróbáltuk, igaz-e?

A tanár nem volt annak ellene, hogy a fiuk játékból, edzés végett, megmérkőzzenek, viaskodjanak, tehát nem is haragudott.

s inkább vidáman mondá:

— Lásd, Kálmán, ebbe bele buktál. Rég tudom, hogy erős vagy, de te még többet hittél magadról, elbizakodtál és olyanra vállalkoztál, amit nem birtál megtenni. Ha csak arra vállalkozol, hogy egy-egy pajtásoddal megbirkózol, akkor győztes maradsz. Nem vagy te Kinizsi Pál.

Ezzel a ta-

nár odább sétált, de amit mondott, azt a fiuk hamar fölkapták. Ahol csak meglátták Kálmánt, gunyosan kiáltoztak:

— Nem vagy te Kinizsi! Hiába fogadkoztál, még sem vagy Kinizsi!

Egyenként nem igen mert volna ugyan egyikök sem megbirkózni vele, de

MEGÁLLTAK A MÉHKASOK ELŐTT. (Lásd a 266. lapon.)

azért csak gunyolták és Kálmánnak az a hire terjedt, hogy dicsékvő, hetvenkedő fiu, akivel jobb nem barátkozni. És így lassan-lassan azt vette észre, hogy pajtásai mind elhagyják.

— No megálljatok! gondolá. Azért is megmutatom, hogy különb vagyok nálatoknál. Ha nem kellek a játéknál, hát legyőzlek másban.

Nem is igen kereste fel többé pajtásait a játéknál, hanem egész idejét könyveivel töltötte. Ez csakhamar meg is látszott a leczkén, dolgozatain. Mindig ő tudott mindent legjobban, az ő dolgozatai voltak a legjelesebbek. A tanárnak ez persze nagyon tetszett, mindig újra meg újra dicsérte és egyszer kereken kimondta, hogy az egész osztály példát vehetne Kálmánról, aki a legkülönb mindnyájok közt. Ezt akarta Kálmán elérni.

Büszkén nézett körül s mikor kimentek, azt várta, hogy most már megbecsülik. De hát a fiuk már megmakaesolták magukat, hogy Kálmánt ne szeressék és most, hogy olyan nagy dicséretet kapott, csak még inkább ellene fordultak, mert most már úgy titokban irigykedtek is reá.

És Kálmán látta, hogy hiába legerősebb testileg, hiaba legerősebb szellemileg, nem tudja vissza hódítani pajtásait. Most már aztán nem is akarta. Föltámadt a büszkesége és többé feléje sem nézett a pajtásoknak. Nem volt más játszó társa, csak a szomszédban egy kertésznek a kis fia, ki más iskolába járt és semmit sem tudott ezekről az esetekről.

Egy szép nyári napon ismét átsétált a szomszédba, ahol nem csak kis

pajtása szerette nagyon, hanem ennek az apja is. Mindig örültek, ha ellátogattott hozzájuk. De ma nem találta otthon sem az öreg kertészt, sem a fiát.

— Sebaj! Kimegyek a kertbe és megvárom, gondolá.

Egy ideig sétált a virágsorok közt, aztán leheveredett egy bokor alá a fübe. Nem sokáig pihent ott, mikor két pajtását látta betérni a kertbe. Éppen azok voltak, akik leginkább szokták csufolni.

— Ejnye de szép kert! szólt Feri, a nagyobbik.

— Az ám, ismerem, szólt Jenő. Voltam már itt a mamámmal; mézet, gyümölcsöt vásároltunk.

Megálltak a méhkások előtt; (Lásd a képet a 265. lapon.) de nem annyira a méheket nézték, mint egy pár almafát, melyeken már szép érett alma piroslott.

— Jaj, de jó volna egy pár abból a szép almából! szólt Jenő. Kár, hogy nincs itt a kertész, hogy vehetnénk.

— Van pénzem?

— Pénzem? . . . Az bizony nincs . . . azaz most nincs . . . de majd kapok!

— Kapni majd én is kapok. Csak-hogy addig az almát leszedhetik.

— Hát ne várjuk be. Szakítsunk le néhányat, majd aztán megfizetjük.

Nem is haboztak tovább, hanem fölkapaszkodtak a fára és tele tömték a zsebeiket. Kálmán pedig nagyon meg volt akadva. Mit tegyen? Látott, hallott mindent. Feri és Jenő roszban is törhetik a fejüket, s ha odább állnak az almával, könnyen elfelejthetik a fizetést. De ha meg előáll és rájuk riaszt, azt fogják mondani, hogy rájuk lesett.

Mégyen, m
a fáról.
ért oda

—

nem pré

Na

hatolva

lopní, m

pénzők.

—

gúnnyal

De nem

szüleikn

lyen tol

Hi

ezát. V

Ek

és vidán

—

Miska

Osakug

ták. Én

kor bes

árát. Is

nekik, l

lyették,

Er

beszél

—

Van ott

az eg

járt rá

Tudom

csemeg

—

Mi

ment, az

szen ma

siettek,

Még nem szánta el magát, mit tegyen, mikor Feri és Jenő már leszálltak a fáról, de nagy ijedelmökre éppen ekkor ért oda az öreg kertész is.

— Ohó, barátocskáim, az az alma nem prédára való. Jó hogy megcsiptelek!

Nagyot ijedt a két fiú s kezdte ötlövelhatolva magyarázni, hogy ők nem akartak lopni, majd megfizetik, nem sokára lesz pénzők.

— Igazán? szólta a kertész haragos gúnyjal. Ismerjük az efféléit, ifiuracskáim! De nem addig van a! Majd bejelentem a szüleiknek, de még a tanároknak is, milyen tolvajok!

Hideg veríték lepte el a két fiú arcát. Végök van!

Ekkor azonban ott termett Kálmán és vidáman mondá a kertésznek.

— Ne vegye nagyon rossz néven, Miska bácsi, amit Feri és Jenő tettek. Csakugyan éppen úgy van, amint mondták. Én itt voltam közel, hallottam mikor beszéltek, hogy meg hozzák az alma árát. Ismerem is őket, de ha nem hisz nekik, hát én most mindjárt fizetek helyettök, majd megkapom tőlök.

Erre a kertész mindjárt másképp beszélt.

— Kell is nekem az a pár krajczár! Van ott még alma elég. Szót sem érdemel az egész. Csak egyék meg jóízűen. Mindjárt rázok egy párt Kálmán urfinak is. Tudom én, hogy szeretik az ilyen kis csemegét.

Mikor Kálmán másnap az iskolába ment, azt vette észre, hogy mindenki egészen másképp néz rá, mint eddig. Hozzá siettek, kedvét keresték és mind azt mon-

dogatta, hogy mindig nagyon szerette. Ez pedig egyszerűen onnan volt, mert Feri és Jenő, kik nem voltak rossz fiúk, őszintén elbeszéltek, mi történt s mindnyájan látták, hogy Kálmán, akit sokszor csufoltak, boszantottak, nem állott boszut, hanem inkább kisegítette ellenfeleit a bajból. S azontul jó pajtása volt mind. Kálmán pedig okos fiú lévén, kitalálta ennek a változásnak az okát.

— Nem elég a nagy erő, nem elég sokszor az ész sem, hogy megnyerjük az emberek szívét. De az őszinte jósnak nem tudnak ellenállni, az mindig győzedelmeskedik!

HINTÁN.

(Képpel a 260. lapon.)

ING a
 Hinta,
 Rajta ring a
 Piczi Linka
 És Katinka,
 Meg a Minka,
 A kin csüng a
 Piczi Linka;
 Mert oly czicza mint a
 Minka,
 Nincsen itt és nincs Nankingba;
 Jöszte Minka!
 Ing a
 Hinta!
 Nos? Palinta,
 Te is végy részt játéinkba!

KÉPREJTVÉNY.

Z *vát!*

KOKO.

GIZIKE, kis Gizike,
Jöszte ide izibe,
Nem jutott még ma ezukorka
Szegény Koko begyibe!

Beszéded megtanulom,
Notáidat danolom —
Várom ezért a jutalmat
Édes Gizim, angyalom!

A BANDA FUTÁSA.

— Beszélyke. —

(Képpel a szemlapon és a 271. lapon)

TÁBA volna minden esürés-esava-
rás: már biz' az ugy volt, hogy
a leggyönyörűbb diadalmi indu-
lót szakította félbe a nagy veszedelem.
Most már el is mondhatom, mert... no
de inkább kezdem szépen sorjában,
amint az ablakból láttam és hallottam.

Az ablak egy szép nyaralónak a
kertjére nyílt, a kertben pedig egy piros-
pozsgás leányka szaladgált. Ugy körül-
belől nyolcz esztendő lehetett, eleven
mint a csik, jókedvű, beszédes és éppen-
séggel nem ijedős. Nem is lett volna neki
ott a kertben semmi baja, csak lett volna
ott még valaki, akivel játszhassek. De
hát nem volt. Egyedül szaladgálni pedig
végre is nem igen sokáig mulatságos.
Föl-fölmászott ugyan a fára is, de ez is
csak akkor mulatságos, ha mással ver-
senyt lehet kapaszkodni. Így hát végre is
csak visszatért a szép képes könyvhöz,
leült egy árnyas padra és olvasgatni
kezdett.

De éppen csak kezdett. Mert egy-
szerre figyelmesen hallgatózott és kíván-
csian tekintett a kerítés felé, mely a ker-
tet a szomszéd kerttől elválasztotta. Na-
gyon alacsony kis fal kerítés volt az.
Akik hajdan itt szomszédok voltak, nagyon
jó barátok lehettek, mert olyan alacsony
falat rakattak a két kert közé, hogy azon
akár át is lehetett ugrani. Katiczának —
így hívták a kis leányt — tetszett is ez
nagyon, mert így kényelmesen átkandi-
kálhatott a szomszéd kertbe; csak az nem
tetszett neki, amit ott látott, mert hát
akár hányszor nézett is oda, nem látott
semmit, senkit ott.

Épen azért nézett most oly nagyon
kiváncsian oda.

— Mintha beszélne ott valaki...
talán végre mégis lesz szomszédunk
... jaj, csak valami jó kis pajtásokat
kapnék!

Alig hogy ezt mőndta, vagy inkább
csak gondolta: már nem csak hallott, ha-

nem látott is valamit: még pedig először egy fejet, aztán nyakat, kezet, derekat s végre egy valóságos eleven kis fiút, aki tulnan a szomszéd kertből kapaszkodott fel az alacsony falra s büszkén nézegett szétt.

— Nini! Hát te ki vagy? kérdé Katicza.

A kis fiu, aki alig lehetett öt-hat éves, büszke megvetéssel nézett a kérdezősködőre.

— Hát ki volnék? A Karcsi vagyok, azt tudhatnád.

— Igazán? És azt mindenki köteles tudni? Bocsanatot kérek, de biz én még nem hallottam hírét a híres Karcsinak.

És Katicza nagyot nevetett. De Karcsit bosszantotta, hogy Katicza nevet rajta s mérgesen kiáltott rá:

— Ne neved! Nem szabad nevetni!

— És miért nem?

— Mert én nem akarom!

— De ha én akarom!

— De én nem akarom! Nem, nem, nem!

És a kis fiu nagy haragjában sirva fakadt. Katicza mindjárt látta, hogy ez valami elkényeztetett kis vitéz lehet. Nem akarta bántani, tehát engesztelőleg közeledett hozzá.

— Ne sirj no! Hiszen már nem nevetek. Nagyon szép név a Karcsi. Itt a mese-könyvemben is van egy Karcsi, le is van rajzolva, de bizony nem hasonlít hozzád.

A kis Karcsi csakugyan kíváncsi lett, hogy milyen a mesebeli Karcsi.

— Mutasd! mondá nagyon határozottan.

Katicza meg kikereste és megmutatta. De ezalatt mit nem gondolt a ravasz és akaratos Karcsi? Egyszerre csak kikapta Katicza kezéből a könyvet és nagy hirtelen leugrott a falról a maguk kertjébe, aztán gunyosan kaczagott:

— Most már enyém a könyv! Most már én nevetek. Hahaha! Ugy-e kifogtam rajtad?

Hanem hát régi böles igazság az, hogy nem jó sietni a nevetéssel. Ezt tapasztalta a kis Karcsi is. Mert Katinka sem esett éppen a feje lágyára, hogy egykönnyen ki lehessen fogni rajta. Egy pillanat alatt már keresztül mászott a falon és bár Karcsi teljes erejéből futott, a nagyobb és erősebb Katicza mihamar utólérte és nyakon csipte.

— Nem adom! Nem adom, nem akarom!

— Csakhogy azt én nem kérdezem, Karcsikám! szólt Katicza nevetve. Nagyon kedves könyvem ez nekem, nem jó kézben volna nálad.

És akár mennyire kiabált Karcsi, hogy nem akarja, Katicza bizony kivette a kezéből a könyvet, aztán szépen vissza sétált és keresztül mászott a falon a maguk kertjébe. Karcsi pedig mit tehetett? Nevetésre most már sehogysem volt kedve, hát rettenetes sirásra fakadt.

Messzire elhallatszott a sirás és sietve elő is jött ennek hallatára egy másik fiú, aki már messziről kiáltá:

— Mi bajod, Karcsi? Mi történt?

A bömbölő kis fiú nehezen tudta megmagyarázni, de Katicza onnan a fal mellől átszólt:

— Nem történt semmi baja. Elkapta a könyvemet, én pedig vissza vettem.

— No bizony, nála hagyhattad volna egy kicsit. Ne sirj no, Karscsi! Jőjj, majd hintázunk.

— Én nem akarok hintázni!

— Hát akkor labdázunk.

— Labdázni sem akarok.

— No hát játszunk katonásdit. Majd játszunk katona-bandát, én leszek a karmester, te pedig fuvod a nagy trombitát.

Erre gondolkodóba esett Karscsi. Ugy látszik, ez tetszett neki.

— De elhozod a nagy trombitát Pali?

— El hát! Amott a tisztáson fogjuk fujni.

— Nem, én itt akarom fujni, itt a falon, csak azért is!

— Jól van, hát akkor itt.

Erre a játékra már nem volt Katicza kíváncsi. Vissza ment kedves helyére és olvasni kezdett. De abban ugyan nagyot tévedett, ha azt hitte, hogy most már nyugodalmasan olvasgathat. Nem telt bele sok idő, már újra ott termett Karscsi a falon, kényelmesen elhelyezkedett s a kezében egy rémséges nagy trombitát tartott. Igazi trombita volt, nem csak álléle játékszer. Pali urfi aligha jó uton jutott hozzá. Ám ezzel Karscsi nem törődött. De még Pali sem.

— No, most a Rákóczit fűjjük... megvertük az ellenséget... diadalmasan térünk haza. No, fujd!

Pali nagy komolyan verte a taktust, Karscsi pedig fujta. (Lásd a képet a czimlapon.) Már mi tagadás benne, nem hasonlított egy csipetnyit sem a Rákóczi-indu-

lóhoz, ami abból a trombitából kirivalgott. Hol nyekkent, hol bömbölt, hol recsegett, harsogott. Még a verebek is messzire elriadtak, borzasztó volt azt hallani.

Vége volt Katicza olvasásának is. Eleinte el akart futni.

— Nem, azért sem! Bizonyosan azért teszik, hogy boszantsanak s nevének, ha elfutnék.

Inkább tehát közelebb ment s oda szólt:

— Hagyjátok már abba ezt a borzasztó lármát! Nem tudok olvasni.

— Mi közünk hozzá? Nekünk tetszik muzsikálni, felelé Pali.

— De nekem nem tetszik.

— Arról nem tehetek. Mi diadalmas hadsereg vagyunk.

— Gyönyörű vitézek vagytok, mondhatom.

— Ha nem hiszed, próbáld meg. Itt vagyunk, itt maradunk! Ha nem tetszik, állj ki velünk! Mindjárt meglátjuk, hol a vitézség.

— No jól van, hát mindjárt meglátjuk. Ti ketten vagytok, hát én is hozok magam mellé még egy vitézt. Ha maradtok, majd megvállik.

Sietve távozott és Karscsi csak annál harsogóbban fujta a rémséges trombitát. De alig pár perc múlva: Pali, aki keresztül látott a falon, egyszerre valami furesát látott. Katicza vissza tért, de nem egyedül, hanem egy nagy pulyka-kakast terelve maga előtt, egyenesen neki a vitéz katona-bandának. A pulyka-kakasmérge volt már a hajszolástól is, mikor pedig azokat a rettentő hangokat meghal-

lotta, sz
dühöser

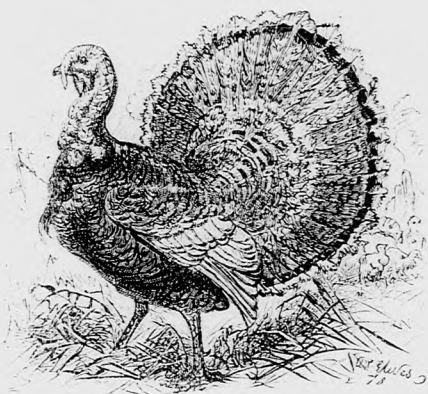

Má
Pali eg
és futá
Karscsi

—
Ka
látta a
trombit
után. M
futas kö
nevetet
Jó
Pali és
tek a fa
mit. Pa

—
Majd l
előadni
—
esett.
P
vigan
Persze

lotta, szörnyű módon fölberzenkedett és dühösen neki rohant a két fiúnak.

Már ennek a fele sem volt tréfa. Pali egészen megfélekedett a taktusról és futásnak eredt. Csak annyit szólt Karesinak:

— Ugorj le hamar! Megcsíp!

Karcsi hátra pillantott és rémülten látta a szörnyű veszedelmet. Eldobva a trombitát, hanyatt-homlok futott Pali után. Meg sem álltak a házukig. Csak úgy futás közben hallották, hogy valaki nagyot nevetett utánuk.

Jó pár óra mult el azután, mikor Pali és Karesi óvatosan ott jártak-keltek a fal mellett. Nagyon kerestek valamit. Pali nagyon boszus volt.

— De hát hova dobtad, te ügyetlen! Majd lesz szép multság, ha nem tudjuk előadni a trombitát. Hol ejtetted el?

— Itt a falon... talán a tulsó kertbe esett.

Pali áthajolt a falon, — hát ott egy vigan nevető arc nézett vele szembe. Persze a Katiczáé, aki incselkedve kérdé:

— No's, mi lett a vitéz hadsereg híres bandájából? Mért nem fujja a diadalmi indulót?

— Jaj, hagyd el! szólt Pali szerény hangon. Persze, hogy te fogtál ki rajtunk... de most add vissza a trombitát... ide esett a ti kertetekbe...

— Hja, az hadi préda, a győztes zsákmánya.

— Oh, kérlek szépen, add vissza... nagy bajunk lenne, ha helyre nem vihetnők.

— Hm! Az már persze baj. De ha vissza adom, akkor megint boszantani fogtok vele.

— Dehogy fogunk! Soha sem veszünk többé elő. Ugy is látjuk, hogy okosabb, ha ki nem kötünk veled, hanem békességben élünk egymással.

— Az már más. Magam is szeretem a békességet.

— Akkor hát kössünk barátságot és ezentul a helyett, hogy egymást boszantunk, legyünk jó pajtások és mulassunk együtt. Hárman annál vigabban lehetünk. Karcsi nem rossz fiú ám azért, hogy egy kicsit akaratos.

— No, már ezt magam is szeretem. Kezet rá, hogy jó szomszédok leszünk.

Megkötötték a barátságot, s Katicza nagy jó kedvében maga is bele fujt a trombitába, melyet egy bokor mögfil vett elő. De aztán okosabb és vigabb játékot találtak és őszinte barátságban sok derült napot töltöttek együtt.

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« XXXVIII. kötetének 13. és 14-dik számában közölt rejtvények megfejtését utólag beküldték: Gelsei Gutmann Lilly és Anna, Sugár Katicza, Láczy Margit és Zoltán, Tóth Elemér.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Messer Rudolf. Szeretem, hogy szóvá tetted a látszólagos hibát. Mert csak látszólagos az és szándékosan használtam, hogy alkalmam jusson megértetni s megkedveltetni veletek a magyar nyelvnek egy vonzó tulajdonságát. Az egyes számú alanyra többes számú névmás nem vonatkozhatik, azt akarod mondani. Alakílag, szabályilag igazad van, de nem lényegileg. A magyar nyelvben ugyanis többes számmal csak akkor élünk, ha erősen meg akarjuk különböztetni az egyestől, nehogy ez a mondat értelmét megzavarja. A magyarban nincsenek cseresznyék, almák, még igazában fák sincsenek az erdőn, csak fa van ott. Kezei, szemei nincsenek a magyarnak, csak keze, szeme van; s ez az *egy* kéz vagy szem is *kettőt* jelent, mert az egy volta képen fél. *Fél*kézzel emelte Toldy Miklós az árboczní rudat. Sőt, nem is tréfásan, *fél* lovat emlegetünk, ha csupán *egy* van a kocsiba fogva. Ha Kálmán királyunk *boszorkányról* beszél, bizonyára *boszorkányokat* értett, s így — főleg a mondat végében, messze a főnévtől — igenis szabad többes raggal vonatkozni az egyes számú alanyra, amire jeles költőinkben számos a példa. Vagy nem hallottad még a nép szájáról is: »eztet a lovakat?« Vagy nem különös-e, hogy a *többest* jelentő: *sok, annyi, számos* jelzők mellett *egyesben* áll az alany? De ez a fejtegetés különben is messze vinne. Különben akkor se a betűszedőt vádold a hibáért — ha az — hanem engem, a mindenért felelős szerkesztőt. Legtöbb jebb a javító (corrector) ur jóvoltából, ha marad néha egy-egy valóságos hiba (sajtóhiba) a sorokban, amit különben ezerszemű Argus sem tud kikerülni. Ez régi baczillusa minden nyomtatott műnek. — **Jászffy Blanca.** Nagyon is könynyű. — *Több levélről a jövő számban.*

BÜNTETÉS.

S. M. levelét, mivel pecsétetes, széle rongyos, nem tekintem beérkezettnek. Pedig különösen ő, akinek élő szóval is lelkére kötöttem a tisztességet jelentő tisztaságot — lám, milyen közel esik egymáshoz ez a két fogalom! — még jobban vigyázhatott volna, hogy ne vétsen a szabályok ellen.

G Y A S Z.

Rég nem kondult meg az én kiesi, bus harangom. Tán két éve is mult már, hogy nem volt okom meghuzni azt, valamely kedves halottkám temetésére.

És most egyszerre kettő is akad! Éppen rügybontáskor, virágfakadás idején halt el tinektek két bimbó társatok. Az egyik

BÜCHLER TIBOR

kit rövid, de súlyos szenvedés szakított el a szerető szülők szivéről. Mint írják nekem, halála előtt két nappal még foglalkozott a »Kis Lap«-pal: verseit, elbeszéléseit ismételtén forgatva, a »Kis Lap« szegényeinek gyűjtve, s olvasó társai számára fordítva. Nem sokára közölni is fogom utolsó kéziratát, mely tehetségét oly világosan bizonyítja. Elmére, szívre egyaránt kiváló gyermek volt. Meghalt Budapesten.

KOVÁCS FERIKE

neve a másik kis pajtásnak, kinek szenge tagjait f. hó 14 én földelték el a bátorkeszi temetőben. Mint Tibor, Ferike is csak 9 évet ért. Ily korban kellett lehullania neki is a drága apa, a legjobb anya kebeléről, hogy benne legédesebb reménységüket ássák el a hideg rögök alá.

De ki fog virulni poraik fölött az emlékezet, a vigasz és reménység háromegy rózsaszála.

Imádkozzunk értük — imádkozzunk értük!

Forgó bácsi.

Jótekonyság.

A szünidei gyermektelep javára adakozott: Bold. Büchler Tibor hagyatéka 5 frt.

Forgó bácsi.